

Sygn. akt V Ga 485/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Wiesław Kasprzyk,

Sędziowie: Małgorzata Tomkiewicz, Maciej Rzewuski (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2020 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. w G.

przy udziale interwenienta ubocznego D. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku S. R. w O.z dnia 23 maja 2019 r., sygn. akt V GC 2642/18

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900,00 (dziewięćset 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V Ga 485/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2019 roku (sygn. akt V GC 2642/18) S. R.w O.oddalił powództwo A. R. przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., a ponadto zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.151,32 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz oddalił wniosek interwenienta ubocznego D. K. o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie następujących przepisów:

1. art. 35 ust. 1 w zw. z art. 38 ust. 2 ustawy – Prawo przewozowe,
2. art. 51 ust. 1 ustawy – Prawo przewozowe.

Na podstawie powyższych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zmianę orzeczenia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji, a ponadto zasądzenie kosztów procesu za postępowanie apelacyjne.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niepodstawna, podlegała oddaleniu.

Istota wniesionego środka odwoławczego sprowadzała się do próby przekonania Sądu odwoławczego, że pojęcie „listu przewozowego” zawartego w ustawie – Prawo przewozowe można odnosić do wszelakiego rodzaju dokumentów transportowych, w tym dokumentów WZ, które zostały przedłożone do materiału dowodowego w niniejszej sprawie ze względu na brak legalnej definicji tego pojęcia, a nadto, że na przesyłce ciążyła opłata na rzecz przewoźnika, do której zapłaty zobowiązany jest odbiorca.

Zgodnie z regulacją art. 35 wskazanej wyżej ustawy, przesyłkę towarową stanowią rzeczy przyjęte do przewozu na podstawie jednego listu przewozowego lub innego dokumentu przewozowego, zwanego dalej także "listem przewozowym". W myśl art. 38 ustawy nadawca składa przewoźnikowi na przesyłkę towarową list przewozowy, a jeżeli przy danym rodzaju przewozu jest to powszechnie przyjęte, w inny sposób dostarcza informacji niezbędnych do prawidłowego wykonania przewozu. W liście przewozowym nadawca zamieszcza:

- 1) nazwę i adres nadawcy, jego podpis oraz określenie placówki przewoźnika zawierającej umowę;
- 2) miejsce przeznaczenia przesyłki oraz nazwę i adres odbiorcy;
- 3) określenie rzeczy, masy, liczby sztuk przesyłki, sposobu opakowania i oznaczenia;
- 4) inne wskazania i oświadczenia, wymagane albo dopuszczone zgodnie z przepisami ze względu na warunki danej umowy lub sposób rozliczeń.

Wymienienie tych elementów w katalogu zamkniętym oznacza, że za list przewozowy można uważać jedynie taki dokument, który zawiera elementy określone w art. 38 ustawy.

Kwestia ta budzi wiele wątpliwości w judykaturze i doktrynie. W ramach linii orzeczniczych wykształciły się dwa poglądy – w pierwszym z nich przyjmuje się, że pojęcie „listu przewozowego” należy rozumieć ściśle, tj. listem przewozowym jest jedynie taki dokument, który posiada wszystkie elementy określone w art. 38 ustawy przewozowej. Taki pogląd wyrażono m.in. w wyroku S. A. w L. z 22 marca 1991 roku (sygn. akt I ACr 21/91, OSAiSN 1992/1, poz. 9 str. 45), w którym jednoznacznie wskazano, iż nie stanowi listu przewozowego w rozumieniu przepisów prawa przewozowego karta drogową, zaś przez kartę drogową należy rozumieć także kwit wagowy, WZ jak i każdy inny dokument, który nie spełnia wymogów listu. Drugi pogląd wyrażony m.in. przez S. A. w B. wskazuje, że skoro w przepisie art. 35 ust. 1 ustawy wyraźnie użyto sformułowania, iż inny dokument przewozowy w świetle ustawy jest uznawany również za list przewozowy, niczym nieuzasadnione jest ściśle rozumienie tego pojęcia. Należy uznać, że będący w posiadaniu powoda handlowy dokument identyfikacyjny, jako inny dokument przewozowy odpowiada swą treścią listowi przewozowemu, bowiem znalazły się w nim wszystkie niezbędne elementy wymagane przepisami dla listu przewozowego (nazwa i adres nadawcy, jego podpis oraz określenie placówki przewoźnika zawierającego umowę, miejsce przeznaczenia przesyłki oraz nazwę i adres odbiorcy, określenie rzeczy, masy, liczby sztuk przesyłki) – tak w wyroku z dnia 6 marca 2015 roku, sygn. akt I ACa 867/14.

W ocenie Sądu Okręgowego, rozpoznającego niniejszą sprawę za właściwy należy uznać pogląd SA w B.. Nie zmienia to jednak faktu, iż w niniejszej sprawie nie można było uznać dokumentu WZ przedstawionego przez powoda za list przewozowy. Pomimo faktu, iż znajdują tam się dane odbiorcy i nadawcy oraz dane ładunku (tj. art. 38 ust. 2 pkt 1-3) to zabrakło wskazania danych przewoźnika, a więc niezbędnego elementu określonego w art. 38 ust. 2 pkt 1. Potwierdziły to także zeznania świadka wskazującego, iż nie mieli pojęcia kim jest przewoźnik.

Z tego powodu w niniejszej sprawie nie mógł mieć zastosowania art. 51 ustawy przewozowej, bowiem odbiorca przyjął przesyłkę, lecz nie przyjął listu przewozowego (bowiem nigdy nie zaistniał).

Z tych powodów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalił. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Sędzia Małgorzata Tomkiewicz Sędzia Wiesław Kasprzyk Sędzia Maciej Rzewuski (del.)